

Ján Adamus

Krst – prvá najpotrebnejšia sviatosť

Ježiš prišiel z Galiley k Jordánu za Jánom, aby sa mu dal pokrstiť. Ale Ján mu odporoval a hovoril: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“ Ježiš mu však povedal: „Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé.“ Potom mu už neodporoval. Keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody. Vtom sa mu otvorilo nebo a on videl Božieho Ducha, ktorý ako holubica zostupoval a prichádzal nad neho. A z neba zaznel hlas: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“

(Mt 3, 13- 17)

Krst dieťaťa je pre každú rodinu mimoriadne slávnostná udalosť. Často sme však svedkami, že o krst prídu žiadať aj takí rodičia, ktorí sami nežijú a nepraktizujú vieru. Prečo chcú dať pokrstiť svoje dieťa? Navádza ich niekto alebo je to zbytok viery, v ktorej boli vychovávaní? Alebo je s krstom spojená povera, že dieťa uchráni pred každým zlom? Čo pre týchto rodičov znamená krst? Čo znamená pre nás? V evanjeliu sme mohli poznať, čo znamenal krst pre Ježiša. Prichádza k rieke Jordán za Jánom Krstiteľom a presvedča ho, aby ho pokrstil: Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé. Potom bolo vidieť Ducha Svätého v podobe holubice a z neba zaznel Otcov hlas: Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie. Ježiš nepotreboval Jánov krst, ale ho prijíma, aby nás upozornil na jeho obrovský význam.

Slovo krst znamená obmytie alebo očistenie a rozumie sa ním vnútorné očistenie duše od mravnej nečistoty – od hriechu. Preto je krst prvou a najpotrebnejšou sviatosťou, ktorá očisťuje od dedičného hriechu, vlieva do duše milosť posväcujúcu, zbavuje večného trestu a všetkých časných trestov. Ďalej povyšuje človeka na Božie dieťa, prijíma ho do spoločenstva Cirkvi a dáva mu pomáhajúcu milosť, ktorá je potrebná pre kresťanský život. S milosťou posväcujúcou vlieva Duch Svätý do duše sedem darov, tri Božské čnosti: vieru, nádej a lásku aj ostatné mravné čnosti. Krst je vlastne novým narodením sa pre večný život. Ježiš to pekne vysvetlil Nikodémovi: Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho

kráľovstva. Krst ustanovil Ježiš Kristus, keď povedal apoštolom: Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. Krst je podľa Ježiša Krista potrebný k spásu. Ale dajme pozor! Nestačí byť len pokrstený, je nevyhnutné krst rozvíjať vo svojom živote. Máme naplniť život vierou, láskou a dobrými skutkami. Túto skutočnosť by si mali veľmi intenzívne uvedomovať rodičia, lebo sú pre svoje deti vzorom a prvými svedkami viery. Oni musia vieru pred nimi žiť a praktizovať. Táto povinnosť je však aktuálna pre každého z nás. Všetci máme krst prakticky žiť. Ako často však zlyháme! Bývame nervózni, hádame sa, ubližujeme si, ohovárame sa, neplníme si náboženské povinnosti, sme ľahostajní k nedeľnej svätej omši a ku sviatostiam... Preto je tu dnešný deň, aby sme si doznali tieto chyby a usilovali sa ich napraviť. Pomáhajme si veľmi dôležitou pravdou: som veriaci človek a svoju vieru musím žiť. Môj krst musí byť viditeľný.

Timočník hong-kongskej polície nebol kresťanom, ale dcéru zapísal do katolíckej školy, kde spoznala náboženstvo. V roku 1913 ťažko ochorel a všetko nasvedčovalo, že skoro zomrie. Dievča malo strach, že zomrie nepokrstený. Poprosila učiteľa zo školy, aby pripravil otca na prijatie krstu. Chorý po dlhom rozhovore súhlasil s prípravou. Potom prijal krst a na veľké prekvapenie všetkých, sa mu zdravotný stav výrazne zlepšil. Začal chodiť do kostola, čo však pobúrilo príbuzných, ktorí sa mu vyhrážali, že sa musí vrátiť k pôvodnému náboženstvu, lebo ho budú prenasledovať duše predkov. Dostal strach a zľahostajnel. Choroba sa však vrátila a vtedy doznal svoju nerozumnosť. Znova začal vyznávať katolícku vieru, teraz už s celou rodinou, a Boh mu opäť daroval zdravie.

Žitý krst dáva človekovi pokoj, prináša šťastie, radosť, silu v bolesti a utrpení. Uvedomme si to dnes, na sviatok Ježišovho krstu, ktorý nech je aj naším sviatkom. Úprimne prosme o milosť vytrvania v dobrom, aby mohlo neustále rásť naše priateľstvo s Bohom.

*Ježiš nám žiari v týchto dňoch,
láskavý, dobrý Spasiteľ;
nech všetci ľudia veriaci
chvália ho spevmi hlasite.*

*Keď on už tridsať rokov mal,
čo v ľudskom tele prebýval,
pokorne o krst požiadal,
hoc vinu žiadnu nepoznal.*

*Šťastný je Ján, no zdráha sa
obmývať vodou od viny
toho, čo krvou môže sám
zmyť z ľudstva všetky prečiny.*

*Tu zaznie hlas a z výšav
Boh svojho Syna predstaví
Svätý Duch naň zostúpi
s charizmami obdarí.*

*Vrúcne ťa, Kriste, prosíme,
ochraňuj slabých, všetkých spas;
nech naša myseľ jasná je
čistý život krásli nás.*

*Kriste, si pravda, život náš;
kiež od nás úctu, slávu máš;
ty, sláva Otca, Ducha jas,
zjavuješ sa nám v každý čas.
Amen.*

Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť

(Mt 3,13-17)

„...Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť.“... „Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé...“ Vtom sa mu otvorilo nebo a on videl Božieho Ducha, ktorý ako holubica zostupoval! a prichádzal na neho... „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“

Jánov rozhovor s Ježišom a jeho zdráhanie sa, aby hriešnik krstom pokánila Nevinného a Svätého, je kdesi na pozadí aj rozhovorom o „objektívnej“ a „morálnej“ svätosti. S tou morálnou je to v našom prípade obyčajne bieda. Naším myslením i konaním zmietajú tajomné sily konfliktov dobra a zla, zakorenené v hĺbkach ľudskej prirodzenosti. Tie veľmi často zastierajú skutočnosť, že hoci nie sme takí svätí, ako je Boh svätý, ale sme svätí preto, že je Boh svätý. Naša svätosť nestojí na dokonalosti našich myšlienok a skutkov. Posväčuje nás Božia svätosť, ktorá sa do nás vlieva ako nezaslúžená milosť. Skutky by mali byť jej odrazom, nie príčinou. Aj Ježiša „robí“ svätým to, že ho zaplavuje a roznečuje Otcova láska, teda Duch Svätý. Ježiš na ňu

odpovedá svojou láskyplnou poslušnosťou, prijatím Otcovho ľudsky nepochopiteľného plánu zbožstviť človeka tým, že do krajnosti poníži a hriechom obťažuje svojho Syna. Práve v tom je východisko z našich hlbokých dilem: posväcovať sa Božou svätosťou a ňou nechať spáliť všetko hriešne v nás.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Ježiš, keď už túžba po láske je taká sladká, čo bude potom, keď ju budem skutočne mať a požívať. Keby všetky duše, ktoré sú také slabé a nedokonalé ako ja, cítili to, čo cítim ja, dosiahli by vrchol hory lásky.

Myšlienky blahoslavenej Zdenky

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

V nedeľu 15. januára po druhej sv. omši bude stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí.

Podstata ľudstva

Žiť v Božom volaní utvára našu najhlbšiu podstatu, našu vlastnú identitu. Raniero Cantalamessa nám pripomína, že človek nie je človekom len tým, že sa narodí, pretože sa rodí aj množstvo iných tvorov... Človek je človekom v hlbšom zmysle slova práve tým, že je volaný Bohom. Ved' z Božieho povolania, z Božieho Slova človek povstal: „Na počiatku bolo Slovo... Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí“ (Jn 1, 1.3-4).

Preto žiť vedome v Božom volaní, vo vzťahu s Kristom, je podstatou nášho života. Inak budeme len živorit', žiť ako nejaké živočichy. Od rána do večera budeme pobiehať, vydávať nejaké zvuky, občas niečo zjeme, chvíľku si odpočinieme a zase niekam pobežíme...

Je zaujímavé, aký veľký dôraz kladieme na to, čo človek hovorí alebo čo robí. Pritom môžeme aj v Cirkvi hovoriť a robiť množstvo vecí, ktoré nemajú žiadnu hodnotu, pretože nie sú v súlade s naším osobným povolaním.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 1.týždni cezročného obdobia - (A)

9.I. pondelok

09:00 sv. omša v Šenkviaciach - rekolekcia

10.I. utorok

17:00 Za Božie požehnanie pre Margitu

11.I. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

12.I. štvrtok

17:00 Za Ľudovíta a Máriu Bilských a syna Vierošlava

13.I. piatok

17:00 Za farníkov

14.I. sobota

08:00 Za Ľ Františka a Irenu Kralovičových a synov

Upratovanie kostola: 176-202

15. I. 2.nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 Za Ľ Bohumila Macáka

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 Za šírenie kultúry života a posilnenie pre manželstvá a rodiny

Lektori: Polakovičová Z., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

9.I. pondelok	Sv. Marcelín, biskup
10.I. utorok	Sv. Agatón, pápež
11.I. streda	Sv. Hygin, pápež
12.I.štvrtok	Sv. Aelred, opát
13.I.piatok	Sv.Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi - Esp
14.I.sobota	Sv. Felix z Noly, kňaz

6. POĎTE NA OSAMELÉ MIESTO

(Mk 6, 30 – 32)

Apoštolí sa zišli k Ježišovi a porozprávali mu všetko, čo robili a učili. On im povedal: „Podťte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočítte.“ Lebo stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť. Odišli teda loďou na pusté miesto do samoty.

Uvažujme:

Život Ježišovho apoštola sa nerealizuje natoľko v činnosti, ako sa realizuje v dôvernom vzťahu s Ježišom. Treba to znova a znova zdôrazňovať. Apoštolí sa zo svojej činnosti vrátili k Ježišovi a rozprávali mu, čo robili a učili. Je správne nielen si zapamätať tento postoj apoštolov, ale ho aj praktizovať. Pravidelne prichádzať k Pánu Ježišovi a jemu rozprávať, čo robím a čo učím, čo prežívam. Kritériom môjho apoštolátu, ale tiež prameňom sily k pastorácii je dôverné osobné spojenie s Pánom. V Ježišovi sa má môj kňazský život začínať, odohrávať i vrcholiť.

Keď hovoria apoštolí o svojej činnosti, Pán Ježiš im adresuje dôležité pozvanie do ticha a samoty. *Podťte na osamelé miesto a odpočítte si trochu* (porov. Mk 6, 31). Platí, že človek potrebuje oddych, potrebuje vypnúť, odreagovať sa, zmeniť prostredie, aby sa mohol znova pustiť do práce.

Kristov kňaz pre svoju apoštolskú prácu nič tak nepotrebuje ako práve čas ticha, modlitby. Čas, keď je sám so svojim Pánom a keď umeňuje, aby Pán mohol byť s ním. Potrebuje chvíle ticha a samoty, ktoré sú aj oddychom, aj načerpaním síl. Aby som mohol dávať, potrebujem sám prijímať. Ak nemá vyjsť moja práca nadarmo, potrebujem prijať Pána, aby on vo mne, so mnou a skrze mňa budoval svoje kráľovstvo vo svete. V tichu, v mlčaní a v modlitbe je naša apoštolská, duchovná sila.

Povzbuďme sa:

Pápeži posledných rokov sú pre nás živým príkladom. Každoročne prežívajú čas oddychu v samote a čas modlitby v duchovných cvičeniach. Svätý Karol Boromejský nám radí: *Máš na starosti duše? Nezanedbávaj preto starosť o seba samého, ani sa nerozdávaj iným tak štedro, aby ti neostalo nič zo seba. Lebo máš pamätať na duše, ktoré vedieš, ale tak, aby si nezabúdal na seba... Mužovia Cirkvi nepotrebujú nič tak ako vnútornú modlitbu, ktorá predchádza, sprevádza a nasleduje všetky naše skutky.*

Pýtajme sa:

S kým sa rozprávam o svojej apoštolskej a pastoračnej práci? Prichádzam denne k Pánu Ježišovi, aby som mu vyrozprával, čo robím a učím, čo prežívam? Aké miesto má u mňa v každodennom živote ticho a samota? Predchádza, sprevádza a nasleduje moju činnosť vnútorná modlitba? Čím alebo kým je určený rytmus môjho kňazského života? Viem si nájsť čas na potrebný oddych?

Konajme:

Stanovím si pravidelné chvíle samoty - na potrebný

oddych a na načerpanie telesných, duševných a duchovných síl. Môžem nasledovať príklad pápežov a zúčastniť sa na každoročných duchovných cvičeniach.

Modlime sa:

Dobrý Ježišu, prichádzam k tebe spolu s apoštolmi a chcem ti rozprávať o tom, čo robím a čo učím.

Ďakujem ti, že mi dovoľuješ prísť k tebe. Daruj mi, prosím, milosť žiť v neustálom a dôvernom spoločenstve s tebou a z neho čerpať silu, dôveru a múdrosť. Nauč ma správne využívať čas na prácu i na oddych, na spoločenstvo s druhými i na potrebnú samotu s tebou.

Daj tiež, nech všetku moju činnosť predchádza a sprevádza vnútorná modlitba. Nech na ňu nezabúdam ani po skončení svojej práce. Daj, nech sa nechám vo chvíľach ticha sýtiť tebou, aby som sa mohol stať tvojím darom pre druhých.

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“-meditácie nad Markovým evanjeliom

Hľadá sa radosť

Bez radosti sa človeku nič nedarí.

Stredoveký nemecký básnik

Či to bolo na veselom školskom výlete alebo v smrteľne vážnej vojnovnej situácii povzbudenie a pomoc vždy prišli od veselého kamaráta.

Veselý človek zhromažďuje okolo seba ostatných.

Najoblúbenejší v partii nie je najlepší športovec, ani naj múdrejšia hlava, ani najúspešnejší muž činu. Prečo sa však všetci zhromažďujú vždy okolo veselého človeka?

Prečo ho počúvajú pozornejšie ako učiteľa? Prečo sa v jeho blízkosti cítia dobre?

Pretože človek potrebuje práve to, čo mu on ponúka - veselú myseľ. Pretože bez radosti sa človeku nič nedarí.

Kto chce tvoriť, musí byť veselý.

Kto chce plnohodnotne žiť, musí byť veselý.

Kto chce pomáhať, musí byť veselý.

Kto chce dávať, nech dáva s radosťou.

Veselého darcu miluje Boh, hovorí apoštol.

Aj vo Svätom písme sa často vyskytuje slovo radosť:

Boh je našou radosťou, Pán dáva radosť, akú svet nemôže dať, a celé evanjelium sa volá radostné posolstvo, a nie posolstvo hrozby.

Tráva a stromy potrebujú slnko, aby sa im darilo, ľudské srdce potrebuje radosť.

Kresťania by mali vyzerat' šťastnejší, je častou výčitkou neveriacich. Vnútorné svetlo sa chce dostať navonok. Keď sú kresťania rovnako mrzutí, neprívetiví, netrepezliví a otrávení ako ostatní, ktorí nikdy nepočuli o „veľkej radosťi“, potom sa nemožno čudovať, keď nie sú vierohodní.

O sv. Františkovi Assiskom sa hovorí, že brata, ktorý sa kyslo tváril, pokarhal. Lebo vraj existuje iba jedna príčina byť namrzený: keď nie sme s Bohom zadobre. „Ak je to tak,“ povedal sv. František, „choď a usporiadaj si svoje veci pred Bohom. Ale nás svojou mrzutou tvárou neobťažuj!“

Bože môj,

otvor mi oči pre malé radosti všedného dňa. Naplň mi srdce radosťou a vďačnosťou, aby bohatou mierou rozdávalo ďalej.

Páter Josef Banz

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Rozprávkový les s chodiacimi stromami

Niet takých slov, ktorými by som mohol dostatočne pochváliť Stvoriteľa za jeho neskutočný architektonický skvost - pralesy. Keď sedím na vyvrátenom kmeni v pralesi pod Čiernym kameňom, obdivujem jeho úžasnú architektúru s rozličnými kmeňmi, s ornamentmi zvráskavenej kôry, s odumierajúcimi stojacimi i krížom-krážom povyvalovanými suchármi, s prenádhernými modelovanými klenbami z vetiev divotvorne povykrúcaných a deformovaných od drsných klimatických pomerov. Táto lesná katedrála, ktorú príroda bez jedinej prestávky trpezlivo, starostlivo a dômyselne projektovala a stáročia budovala, je hodná nielen nášho obdivu, ale aj starostlivej ochrany.

V labyrinte pralesa obdivujem aj stromy - kaliky, ktoré majú nejakú chybu krásy: odlomený vrcholec, pokrivený a zdeformovaný kmeň. No a medzi takýmito zmrzačenými stromami ma najviac fascinujú tie s barlovými koreňmi. Keď som bol malým chlapcom, sám pre seba som si nazval tieto stromy chodiacimi, pretože mali korene vo vzduchu. Keď zavítam do rozprávkového lesa s kráčajúcimi stromami uprostred tmavej noci, mesačný jas presvitajúci do lesného interiéru s takto zvláštne vytvarovanými stromami vytvára v ňom zvláštnu mystickú náladu.

Pri prechádzke lesom so skaličenými stromami mi prichádza na myseľ asociácia s našou ľudskou spoločnosťou. Tak ako v lesnom spoločenstve majú svoj nezastupiteľný význam stromy s rôznymi telesnými „chybami“, rovnako tak sú jedineční a nenahraditeľní jedinci s podobným osudom v našom ľudskom spoločenstve.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Moja cesta je samá láska a dôvera v Boha. Nechápem duše, ktoré sa boja takého nežného priateľa. Moja duša je povoláná povznášať sa k Bohu na lifte lásky, a nie namáhavo po rebríku bázne. Pre tých, čo milujú Boha, niet strachu zo spravodlivosti: Boh pozná moju slabosť, čoho sa mám teda báť? Upozornovania na moje hriechy ma pokorujú, ale Boh hovorí tiež o láske a milosrdenstve. Moje hriechy zaraz strávi oheň, len čo ich hodím do vyhne lásky. S dôverou!

Myšlienky blahoslavenej Zdenky

Na prahu rokov

Jav, ktorý sa u nás odohráva pri nástupe nového roka, je zvláštny. Prečo toľko ľudí, toľko kriku okolo vymysleného prahu času? To, čo príde po údere zvonu o polnoci, je sotva niečo iné, čo bolo predtým. Všetci presne vedia, že hodiny idú ďalej. Nikto ich nevie zastaviť. A to bez ohľadu na to, či sa píše rok 2011 alebo 2042. Zohráva toto číselné

označenie roka nejakú úlohu v našom živote?

Niektoré sa možno od toho v myšlienkach dištancuje, ale väčšina ľudí sa z magického prelomu rokov nevie dostať. Oslavujú ho buchtom, hurhajom a ohňostrojom, smiechom a veselosťou. Dokonca aj ten, kto by sa chcel stiahnuť pred toľkým hlukom a roztopašnosťou, je akoby zakliaty. Tak o tom hovorí kazateľ Heinz Kombrink.

Národopisci majú svoje vysvetlenie. Hovoria, že sú za tým prastaré ríty, keď sa buchtom a hlukom ľudia snažili odohnať zlých duchov. Roztopašnosť a tanec mali byť prísľubom požehnania.

Predpokladám, že v niečom majú pravdu. Ale potom sa na prelome rokov ukazuje, že sme v hĺbke našej existencie zostali iba „pohanmi“. Pri takom časovom prechode sa vedia prebúdzajú pradávné inštinkty. Prečo je to tak?

Zrejme preto, že existujú veci, ktoré sa nedajú vyrobiť, vypočítať, kontrolovať, odôvodniť či predvídať. Napriek všetkým možným poistkám vždy zostáva určité riziko. V takejto životnej situácii to náhle zažijeme. Pred týmto účinkom sme úplne bezmocní a bezbranní, že dostávame strach. Potom to už nie je hrôza pred konkrétnymi problémami, ale skôr strach, životný pocit, ktorý sa nedá vykynožiť, príšerný strach, ktorý sa nedá definovať, ktorý nám vyrazí reč.

Je úplne jedno, či si tento strach priznáme, alebo si ho neuviedomujeme. Je a ostáva motívom buričstva, ktorý treba nejakým spôsobom uspokojiť. Brániť sa proti strachu tým, že ho prehlušíme, je bytostne primeraný spôsob. Kto má strach, hovorí hlasnejšie. Kto dostáva strach v tmavej pivnici, začne si písať alebo spievať. Keď človek cíti neistotu a strach aj pred novým rokom, prehluší to hlukom, krikom, raketami alebo to prejaví smiechom a roztopašnosťou. Je to akýsi „pohanský“ spôsob zbavenia sa strachu. Definitívne sa ho však „zbaviť“ nedá, lebo to zasahuje našu existenčnú neistotu.

Jestvuje možnosť lepšie „znášať“ túto neistotu s podporou viery? Prírodné, nemôže ísť o lacnú útechu či dokonca nespravodlivý klam. Ale je tu možnosť zvládnuť strach po kresťansky? Nie, strach nemôžeme zbaviť moci. Aj pre kresťanov budúcnosť je a zostáva neistá a niekedy ohrozujúca. Preto máme celkom bytostnú - hoci to azda nie je strach - a určite istú obavu.

Ale strach predsa len dostal pozitívne predznamenie. Toho, kto sa s nami delí aj o naše obavy, sme oslavovali na Vianoce. Jeho meno je *Emanuel - Boh s nami*. Vďaka nemu sme všetci deťmi jedného Otca.

Zaiste to nemá nič do činenia s magickou predstavou, akoby teraz bolo odstránené všetko utrpenie, všetok strach a všetky ťažkosti, takže sa človekovi nič nemôže stať. Tento „vianočný“ Ježiš ozrejmuje niečo iné. Božia tvár sa s láskou skláňa nad človekom. Boh nielenže stvoril svet a prenechal nám ho, ale Otec objíma Ježiša vo svojej milujúcej starostlivosti. A práve v ňom sa nachádza aj môj osobný osud, aj môj život v nastávajúcom roku.

Netreba sa vyhnúť zvykom na prelome roka. Pravdepodobne to ani nejde. Ale kresťan sa nemusí poddať „tradičnému“ vyčíňaniu v opare šampanského. Lebo „chránení dobrými mocnosťami pokojne čakáme, čo len môže prísť. Dobré mocnosti majú dobré meno: *Boh*. On je pri nás večer a ráno a isto-iste každý nový deň,“ povzbudzuje protestantský teológ Dietrich Bonhoeffer.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku